

# קונם יין פרק שמיני נדרים

מזו א מיי פיי מהלי  
נדריס הלי ד סמג  
לחיון רמב טוש"ע יו"ד סי'  
רכ סעי' ו':  
מזו ב מיי שס הלי"ה:  
יו ג מיי פיי מהלי  
שמיעה ויובל הלי"ז:

## פירוש הרא"ש

[illegible]

שבת \* פשיטא דהשנה עד ראש השנה משמע: ושמו מינה שנה  
השנה. דאי דיניה כשנה לא מתסר צעורה אלא בשנים עשר  
חדש כרוב שנים: מהו דסימא הלך אחר רוב שנים. דלית צבן  
עבור ונימא דע"ג דאמר השנה לא ליסחר אלא כרוב שנים קמ"ל:  
ולענין הלבד כיון דבעיין לא

אפשטאט נקטינן לחומרא דיוס כיוס  
אחד דמי ואסור מעת לעת:  
איבעיא להו אמר קונס יין שאני  
טועם יוצל מאי. לאו דקאמר כהדין  
בשנא דבא כיון דלא אפשטא בעיין  
לדעיל כי אמר יוצל כיוצא אחד דיינה  
ולא סייד למבצעיא אי שנת חמשים  
כלפני חמשים או כלאחר חמשים  
אלא הכא בזאומר יוצל זה עסקינן  
ולא דק בלישניה משום דעיקר בעיין  
ליתא אלא אי שנת חמשים כלפני  
חמשים שאינה כלל לחשבון יוצל הבא  
שאיין עושין שמיטה עד חמשים ושבע  
הילכך נודר דקאי בזאמנע יוצל ואמר  
יוצל זה מיתתק רב או כללאחר  
חמשים שאותה שנה עולה לחשבון  
שמיטה שלאחר חמשים ונודר מותר  
בה שאין שנת חמשים מכלל יוצל  
שעבר: ולא שנת חמשים ואחת.  
שאיין שנת חמשים נמנית לענין  
שמיטה עד שתהא נמנית בשנת  
חמשים של יוצל שעבר ולשנה אחת  
של שמיטה שאחר אותו יוצל:  
הרי הוא אומר שש שנים פורע וכו'.

דמשמע לעולם קודם איסור צביעית מותר לזרוע שש שנים  
וולדברייך בשמיטה שלאחר היובל אינו מותר אלא חמש שנים שהרי  
היובל איסור זרעיה וכשיגיעו שש שנים תהא שנה ששית שנת  
השמיטה: **לזריכס.** דצבירא לכו דקרא צבולהו שנים משמע  
הרי הוא אומר ועשת התצובה לשלש השנים ועל כרחין ליכא  
ללאוקמיה בשמיטה של שנת מ"ט שהרי זרע של מ"ח צריך שיספיק  
מ"ח ומ"ט וכו' ונ"א עד הקציר של נ"א אלא איכא ללאוקמיה בשאר  
שנים שזעו שזעו סמוך לזרע מלפניו ונ"א האי גונא קמי צבול שנים  
שהזרע של ששית ליפיק לששית ולשביעית ולשמינית עד: **הקציר:**  
דינא נמי. האי קרא דשש שנים תזרע דקא מקשיתו לי מיניה איכא  
ללאוקמה בשאר שני שזעו שאינו סמוך ליובל מאחריו: **בתנ"י** (ד' עד  
הפסח אסור עד שיגיע. לזשון בני אדם משמע עד ולא עד בכלל:  
עד שיהא אסור עד ש"א. דמשמע עד שיהא כולו: עד פני  
הפסח ר' מאיר אומר אסור עד שיגיע. דצבירא ליה לרבי מאיר  
שכל פסח קאמר לא אמרינן דלא מחית איניש נפשיה לפסיקא דיום  
לאשון קאמר: **רבי יוסי** אומר עד ש"א. דצבירא ליה דמחית איניש  
עד ש"א. כלומר אפילו אמר עד שיהא ודקדמי טעמא: **זה הכלל**  
**הי** תורה שזעה ימים כי אמר עד שיהא אסור עד ש"א דכיון דידע  
עד שאין להם זמן קצוע שיהו נמשכין אותו זמן ולא יותר אפי' אמר  
אין לו קצבה: **גמ'** **למימרא** (מאי) **דר' מאיר** **סבר** לא מעייל איניש  
זו גדולה וקטנה לכל כת וכת: **כוון** אסורות. דאיכא לספוקי דילמא  
**והפסח** דלא מחית איניש נפשיה לפסיקא וכי קאמר גדולה אמרינן  
בניחוחא: **ורענין** הלכה כיון דמפרינן להו וקיימאן [אסדהין ס:] **דר"מ**  
עד שיגיע ואע"ג דצ"ב האומר דקדושין רמינן נמי הני מתני' **אהדדי**  
**ל** לפסיקא פליגי אלא צלישא צעלמא פליגי **דר"מ** סבר עד פני הפסח

אֵילִיּוֹמָא דְקַדְשֵׁי. דְּלֹאמַר הַשָּׁנָה לְמָה לִי לְמִימַר פְּשִׁטָּא כִּיּוֹן דְּלֹאמַר  
הַשָּׁנָה מִשְׁמַע <sup>(6)</sup> הַשָּׁנָה 17 קֹאמַר וְעִיבּוּרָה מִי כְּכָל הַיּוֹ: וְלֹא אִים  
זִכְרוֹ עִיבּוּר. וְלֹא לִיתַמַּר בְּעִיבּוּרָה קֹא מִשְׁמַע לָן: הִיּה עוֹמֵד  
בְּשִׁבְעָה שָׁל יוֹזֵל וְהִיא אֹמֵר קוֹם יִין שְׂאִינִי עוֹסֵם יוֹזֵל מִהוּ: שְׁנָה  
הַחֲמִישִׁים לְפָנֵי הַחֲמִישִׁים. וּמוֹתַר

(ט) נמי בשנת חמשים דליהו ללא  
 קקאסר עיליה אלל לאחר חמשים או  
 בשנת חמשים נמי אסור דבשנת  
 חמשים מתחיל יובל הבא: ואי אסה  
 מונה שנת חמשים ואחת (ו). שלל  
 חמשים מתחיל נמוט ו' שנים של שמיטה  
 הבאה בשנת היובל עצמה שלל תהא  
 מונה אחת לשנת נ' ולשנה הבאה  
 האחריה שנת נ"א שניה אלל לשנת  
 חמשים ואחת תהא מונה אחת ושנת  
 נ' עצמה נמנית ליובל שעבר שאין  
 עולה למנין שבע הבא כדארמין:  
 יובל עולה למנין שבע. דשנת חמשים  
 עולה ללכא ונכאן: אמרו לו וכו'.  
 עולה כן ששנת יובל עולה למנין שבע  
 אלל חמשה בשבע ראשון של  
 יובל שהשנה שהיא ראשונה שהיא  
 יובל אסור תרועה זה והשביעית נמי  
 האסורה שהיא שמיטה ואינה אלל  
 חמשה תרועה: אמר להם לדבריהם  
 והרי הוא אומר ועשם את הפזוזה  
 שלששים השנים. שנה ששית ושנה  
 ששביעית ושמינית עד קצירתה ואי [נמן]  
 אחרת (י) אין יובל עולה למנין

שְׂבוּעַ הַרִי כֹאן אֲרֻבְעָה שָׁנִים שְׁרִיכָה לַעֲשׂוֹת לִאֲרֻבְעַ שָׁנִים רִיזָה שָׁנָה מִמֶּנּוּ הָיָה שָׁמַיָּה וּתְבוּאָה שֶׁלָּה לִרְיִכָה לְשָׁמַיָּה וּלְשָׁמַיָּה אֲרֻבְעִים וּתְשַׁע שָׁהִי שְׁמִיטָה וּלְשָׁנָה חֲמֵשִׁים שָׁהוּ יוֹזֵל וּלְשָׁנָה חֲמֵשִׁים וְאַחַת עַד הַקָּצִיר הָרִי אֲרֻבְעַ שָׁנִים. וְהָאִי פִירְכָּה לְדַרְבִּי הַכֵּל הָיָה לְדַרְבִּי יִשְׁהוּדָה נִמִּי אִיכָּה לְמִיפְרָךְ לְדַע"ג דְּלֹאֲמַר יוֹזֵל עוֹלָה לְמִנִּין מִכָּל מִקּוֹם אֲלֹאֲקוֹר הָיָה דּוֹרִיעָה וְהוּא נִמִּי אֲרֻבְעַ שָׁנִים: אֲלֵּא. לְדַרְבִּי הָיָה לִיכָּה לְאֹקְרִי לְהָאִי קָרָא אֲלֵּא בְּשָׂאֵר שָׁנִי שְׂבוּעַ בְּשֵׁשׁ שְׁמִיטוֹת וְלֹא בְּשִׁמְעִיתָ שְׂבִיעִית שֶׁל יוֹזֵל וְלֹא קָשִׁיָּה כֻּלָּל לֹא לְדִידִי וְלֹא לְרִבְנָן לְדִידִי נִמִּי דְּפִרְכָּה לִי שֶׁ שָׁנִים מוֹקְמִינָן לִיה לְקָרָא בְּשָׂאֵר שָׁנִי שְׂבוּעַ בְּשָׂאֵר שְׁמִיטִין וְלֹא בְּשִׁמְעִיתָ רִאשׁוֹנָה הַסְּמוּכָה לְיוֹזֵל: **בְּרַבִּי אֲמַר קוֹנֵס יוֹן שְׂאִינִי טוֹעֵס עַד הַפֶּסַח אֲסוּר עַד שִׁיגִיעַ. לְדַרְבִּי הַכֵּל: עַד שִׁיחָא אֲסוּר עַד שִׁיחָא. דְּמִשְׁמַע דְּלֹאֲמַר עַד שִׁיחָא כֵּל הַפֶּסַח: עַד פְּנֵי פֶסַח. מִשְׁמַע עַד שִׁיגִיעַ וּמִשְׁמַע עַד שִׁיחָא: עַד שִׁיגִיעַ. דֶּקְסִבֵּר לֹא מַעֲיִל אֲרִינִים נִפְשִׁיהָ לְסַפְּיָהּ**

לדנהיה דליכא למימר דעד פני עד רגע אחד שלפני סוף יום האחרון שני ושלישי ושאר ימי הפסח וכי קאמר עד פני הפסח לפני יום נפשיה לפסיקא: <sup>א</sup> עד הקציר עד הצליר עד המסיק אינו אסור אלא לכל שזמנו קבוע. כלומר שיש להמשתכו זמן קבוע כגון פסח שקבועה זמנו המשך איסורו אסור עצמו בו וכל שאין זמנו קבוע כגון קציר וכו' עד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע שאין אדם אסור עצמו בזמן נפשיה לפסיקא וכו'. כדפרשין במתניתין: <sup>א</sup> שפי כתיבנו. משתי נשפיה גדולה שבכת שניה קאמר. אלמא מחית איניש נפשיה לפסיקא: ופוגע בדולאי גדולה שבגדולות קאמר. מוחלפם השיע. כאן החליפו שיעור: ואפסגו דרורי' וכו' הלכך כריז יוס' נקטין בזמור עד פני הפסח שיעורו אסור אלא ומסמך התם (ספ"ד) לעולם לא תיפוך דבמתני' לאו דמעטיל איניש נפש

(א) ר"ה ט. ערכין יב: לג.  
(ב) [לעיל יט.], ג שייך  
למחנ"י דלעיל, ד שייך  
למחנ"י דלעיל, ה [סוף פ'  
המשהנה שייך לע"ב],  
(ו) [מכאן שייך לע"ב],  
(ז) בק"נ פ"ח אות י"ד הגיה  
ד"ל אב,

## תורה אור השלם

1. וְקִדְשֶׁם אֶת שְׁנֵת  
הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם  
רִדּוֹר בְּאֶרֶץ לְכָל יִשְׂרָאֵל  
יֹבֵל הוּא תִּהְיֶה לָּהֶם  
וּשְׁבָתָם אִישׁ אֶל אֲחֻזָּתוֹ  
וְאִישׁ אֶל מִשְׁפָּחוֹ  
תִּשָּׁבֵב: וְקִרָא כִּי  
2. שְׁנֵי חֲמֵשֵׁי חֲמֵשֵׁי  
וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כְּרִמְךָ  
וְאֶסְפַּת אֶת תְּבוּאָתָה:  
וְקִרָא כִּי  
3. רְצִיזָה אֶת חֲבִרְתֵּי  
לְכֶם בְּשָׁנָה הַשְּׁשִׁית  
וְעָשָׂת אֵת הַתְּבוּאָה  
לְשֵׁשׁ הַשָּׁנִים:  
וְקִרָא כִּי כֹא

## הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה אלימא וכו'  
משמע דהשנה וז'  
(ב) ד"ה שנת חמשים וכו'  
ומותר בשנת כ"ל ותיבת  
נמי נמחק: (ג) ד"ה ואי  
אתה מונה שנת חמשים  
ואחת. כ"ב עיין מה שפי'  
רש"י בראש השנה דף ק'  
(ד) ד"ה אמר להם וכו' ואי  
נמי אמרת יוכל אינו עולה  
למנין שבוע כ"ז:

## גליון הש"ס

גמ' דר"מ סבר לא מעייל.  
עיין לעיל דף יח ע"ב:  
בהר"ן ד"ה אסור בת.  
פשיטא דהשנה. ע' רד"ק  
ירמיה כח יז:

## תוספות

הלך אחר רוב שנים.  
ולא אית כחו עיניו  
וכשנדר נשכט ומאכר עד  
העיניו וליה מותר חמש  
אחד לפני ראש שנת קמ"ל  
דלוה עד סופה נקראת  
שנה: יין שאני בועה  
יבדל. ה"ה דהני למינני  
בי אמר היובל ומיירי  
[שעורן] היובל היובל  
בשנה ומיתבא עד סוף  
היובל ומיתבא כשהש  
שנת היובל לפני חמשים  
ומיתבא עד כללחא ושרי  
זי מני לפי שפירשית  
במתני' עומד בשנת יובל  
עצמו מינני ליה אם נאכר  
הד לא לפני חמשים ול  
במבוי ולפני אלף במבוי

ר' יהודה ורבנן דמיניא שנת תמידיא וזאת מכלא שאין שנת תמידיא נמיניא שמיטה שאס היה נמינא ז"כ יוא אחת למינין שמיטה ז"כ לת"ק שנת תמידיא ושמייטע ור' יהודה כללחר תמידיא: [ואין באן] אלא חמש. כגון כעצוב ראשון שסמוך ליוזל אחרי כשיניע ה' שנים עם שנת היובל יהיה שמיטה ויוזל אסור פוריעה ומשמע להו דקרא יטיעה הסמוכה ליוזל: דלרבייב. שמיטה פטורים להעמיד הקרקע אף בשמיטה הסמוכה ליוזל הרי חמור ופסול את התבואה לשלל העשם ומיירי בכל שמיטה ושמיטה ששנה שמיט מספקת אחר קציר והרי כן כללרעבה הסמוכה ליוזל לפניה בשמיטה אסורין ויוזל אסורין ובעצמיה ועוד: שנה אסור וזנה שמיט הרי כן אלא ב'. ולא בכל שמיטות איירי כלומר מה מתקנין לו מפרק דשש שנה יוצל לאקומי בשאר יצי שנוע פלגאזע יעוד: לתמרחא [דכרי מלרי ב'] לפרשמיטה שמיטות: לפרשמיטה שמיטות: